

Sentència 228/1993, de 9 de juliol (BOE de 12 d'agost). Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1862/1988, interposat pel Govern estatal contra la Llei 10/1988, de 20 de juliol, d'ordenació del comerç interior de Galícia.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

En aquest cas els diputats del Grup Popular no presenten recurs, i només hi ha discussió sobre la distribució de competències; tampoc no es planteja l'afectació de la llibertat d'empresa.

El primer tema plantejat en aquest recurs és la incompatibilitat entre els art. 11 i 12 de la Llei gallega, que limitaven els horaris comercials, amb l'art. 5 del Decret-llei 2/1985, que va ser considerat bàsic pel Tribunal en la Sentència 225/1993, i es produeix la consegüent anul·lació dels preceptes gallegs. L'art. 44.3 de la Llei, en la mesura en què sanciona l'incompliment dels art. 11 i 12, també és declarat inconstitucional, per connexió.

També s'impugnen els art. 15.4, 16.4 i 21.2.c de la Llei gallega, que estableixen límits temporals per a algunes modalitats especials de venda: la venda en

rebaixes, les vendes de saldos i les vendes de promoció. El Tribunal rebutja l'al·legació de la Xunta i el Parlament galleg, que consideraven que la regulació de la competència deslleial es podia encabir dintre de les competències autonòmiques sobre comerç interior i protecció dels consumidors (art. 30.1.4 de l'Estatut d'autonomia de Galícia). El Tribunal considera, en canvi, com el recurrent, aplicant la doctrina de la Sentència 88/1986, que l'objectiu predominant de la limitació d'aquestes modalitats de venda és la defensa de la competència, de titularitat estatal, i no la protecció dels consumidors, de titularitat autonòmica, motiu pel qual anul·la els preceptes impugnats.

La Sentència va acompanyada de dos vots particulars, que es remeten, quant a l'argumentació, a les opinions discrepants que els mateixos magistrats van formular en la Sentència 225/1993.

Jordi Freixes

Sentència 243/1993, de 15 de juliol. Conflicte positiu de competència promogut pel Consell de Govern del Principat d'Astúries contra la Resolució de la Direcció General d'Obres Hidràuliques per la qual es fa públic l'atorgament d'una concessió d'aprofitament d'aigua amb destinació a una força motriu.

Ponent:

Carles Viver i Pi-Sunyer

Per la Comunitat Autònoma recurrent, la Resolució impugnada lesiona la competència exclusiva en matèria de pesca fluvial i protecció dels ecosistemes, que recull l'art. 10.1.b del seu Estatut d'autonomia. Es tracta d'una matèria en la qual corresponen a la Comunitat Autò-

noma les potestats legislativa i reglamentària, com també la funció executiva. En no haver-se exercit aquelles potestats són d'aplicació supletòria les normes estatals (art. 149.3 CE i art. 15.3 EAPA), és a dir, la Llei de 20 de febrer de 1942, de foment i conservació de la pesca fluvial, com també el Decret de 13 de maig de 1953, de normes per a la protecció de la riquesa piscícola fluvial. Aquestes nor-

mes supletòries han de ser llegides en clau constitucional i estatutària, la qual cosa permet que els òrgans autonòmics competents en matèria de pesca fluvial puguin atorgar determinades autoritzacions. Es posa en relleu que estem davant no d'una omisió formal d'un procediment administratiu, sinó de la vulneració d'una competència exclusiva recollida per l'Estatut.

L'advocat de l'Estat considera que la demanda pretén subsanar un procediment administratiu (l'informe preceptiu de la Comunitat Autònoma en un expedient d'atorgament d'una concessió) que ha de ser substanciat davant la jurisdicció contenciosa, com a mer problema de legalitat. Al·lega també que la competència controvertida va ser assolida posteriorment a la data de l'aprovació de la norma que ha donat suport a la Resolució impugnada. Per tant, l'autoritat competent en aquell moment no podia ser l'autònoma, tot i que afirma també que en la resposta al requeriment d'incompetència es va oferir a la Comunitat Autònoma sotmetre a informe el projecte modificat.

El Tribunal adopta la mesura de suspendre l'execució de la Resolució objecte del conflicte. D'altra banda, reitera la seva jurisprudència entorn de l'objecte dels conflictes de competència, en els termes següents: «*En suma, en lo que aquí interesa, la pretensión de incompetencia deducida en un conflicto constitucional de competencia puede fundarse no sólo en la falta de título habilitante de quién ha realizado el acto objeto de litigio, sino también en un ejercicio de las competencias propias que, al imposibilitar o condicionar el ejercicio de las competencias ajenas de forma contraria al orden competencial establecido en el bloque de la constitucionalidad, revele un entendimiento del alcance de las competencias implicadas opuesto a ese sistema de distribución competencial*» (FJ 2).

A partir de les consideracions anteriors el Tribunal considera que la part actora

formula una pretensió que «*encaja sin dificultad en el ámbito del conflicto constitucional de competencia y, en consecuencia, no puede ser atendida la objeción procesal de la representación del Estado*» (FJ 2). El caràcter indisponible de les competències provoca que no sigui objecte de discussió si la intervenció de la Comunitat Autònoma va ser prèvia o no a l'atorgament de la concessió, sinó si la competència autonòmica sobre pesca fluvial exigeix aquesta intervenció prèvia.

Respecte als temes de fons plantejats, el Tribunal recorda que en la Sentència 227/1988 (sobre la Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'aigües), ja va advertir que els recursos hídrics constitueixen el suport físic d'una pluralitat d'activitats públiques i privades sobre els quals tenen competències tant l'Estat com les comunitats autònomes, la qual cosa requereix l'establiment de mecanismes de col·laboració entre totes dues instàncies. En aquest cas, cal interrelacionar la competència estatal sobre aprofitaments hidràulics quan les aigües transcorrin per més d'una comunitat autònoma (art. 149.1.22 CE) i l'autònoma sobre pesca fluvial i protecció d'ecosistemes (art. 10.1.b. EAPA). El Tribunal afirma que «*el único modo de garantizar el ejercicio de la competencia autonómica sobre pesca fluvial y los ecosistemas en los que ésta se desarrolla estriba en que la intervención autonómica en el procedimiento de concesiones de aprovechamientos hidroeléctricos preceda al acto de otorgamiento*» (FJ 4).

Aquesta intervenció prèvia dels òrgans autonòmics competents és una exigència del bloc de la constitucionalitat i no pot ser substituïda per l'Estat, al·legant una normativa pre-constitucional, ja que les competències autonòmiques s'adquireixen *ipso iure* per obra de l'Estatut d'autonomia i es poden exercir en les condicions concretes que estableixen els corresponents decrets de traspàs.

En conseqüència, el Tribunal Constitucional anul·la la Resolució de 7 de maig de 1986, de la Direcció General d'Obres Hidràuliques i declara que correspon a la Comunitat Autònoma del Principat d'Astú-

ries la competència per emetre l'informe sobre pesca fluvial previ a l'atorgament de la concessió de l'aprofitament hidràulic.

Joan Lluís Pérez Francesch

Sentència 244/1993, de 15 de juliol. Conflictes positius de competències acumulats núm. 1108/1986 i 624/1987, relatius al procediment per a l'obtenció d'autoritzacions administratives de les instal·lacions radioelèctriques receptors de programes de televisió per satèl·lit de telecomunicacions.

Ponent:

Álvaro Rodríguez Bereijo

Vot particular:

Luis López Guerra, Vicente Gimeno Sendra, José Gabaldón López, Rafael de Mendizábal Allende i Carles Viver i Pi-Sunyer.

El Govern basc impugna, en sengles demandes per les quals promou dos conflictes positius de competències, respectivament, el Reial decret 1201/1986, de 6 de juny, pel qual es regula el procediment per a l'obtenció d'autoritzacions administratives per a la instal·lació i el funcionament de les estacions radioelèctriques receptors de programes de televisió per satèl·lit, i l'Ordre del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, de 30 de desembre de 1986, per la qual es desenvolupa el Decret esmentat.

La controvèrsia neix de la diferent ubicació competencial que fan les dues administracions del Decret impugnat. L'Administració de l'Estat vincula la disposició al títol competencial de l'art. 149.1.21 CE, relatiu a les telecomunicacions i a la radiocomunicació, mentre que l'Administració autonòmica situa la norma recorreguda en l'àmbit de l'art. 149.1.27 CE, referit al règim de ràdio i televisió i altres mitjans de comunicació social. La primera és una competència ex-

clusiva de l'Estat i la segona s'estructura mitjançant la tècnica de la compartició competencial entre l'Estat, que ha de fixar les bases, i les comunitats autònomes, a les quals correspon el desenvolupament legislatiu i l'execució.

Per a la solució d'aquesta controvèrsia constitucional el Tribunal es remet a la fonamentació ja exposada en la Sentència 168/1993 —comentada en aquest mateix número— i resumeix la seva doctrina establint un criteri de delimitació: *«El punto de conexión que permite seleccionar la aplicación de uno u otro título es, por una parte, la directa relación de la radiodifusión, en cuanto medio de comunicación social, con las libertades y derechos fundamentales recogidos en el art. 20 CE y referidos de algún modo al derecho a comunicar y a recibir información y a la libertad de expresión [...] juega en estos casos el art. 149.1.27 CE como regla de distribución competencial. Mientras, en cambio, aspectos técnicos claramente atinentes a la regulación del soporte o instrumento del cual la radio y la televisión se sirven —las ondas radioeléctricas electromagnéticas o hertzianas— quedan dentro de la competencia estatal exclusiva ex. art. 149.1.21 CE, para ordenar el dominio público radioeléctrico»* (FJ 2).

Reitera el Tribunal l'advertència de fer servir amb cautela el punt de connexió d'un i altre títol competencial, atès el caràcter expansiu de l'art. 149.1.21 CE, l'ús indiscriminat del qual podria buidar